

Ciril Drekonja

Bela voda

»V srednjem veku se je namreč Soča sploh
le Bela voda ali Bela reka imenovala.«

S. Rutar: Zgodovina Tolminskega.

Tisoči let...

Neutrudno so odnašale vode z gora bele kamne,
jih gladile, krožile. Valile so jih v skupno strugo
Soča, Koritnica, Učeja, Tolminka, Idrijca z Bačo.
In si je Soča postlala zibel svojega teka z belim
prodrom, ko s pleniciami lepe Vide.

Bela voda med belim prodrom...

V penah, belih ko mleko, preskakuje skale, ki
so jih sile zvalile v strugo. V penah si krči pot
med stenami trdega kamna.

Bela voda!

Tisoč in pol let je skoro minulo, odkar je prišel
naš rod k njenim bregovom, jih posedel in si
tam ustanovil svoj dom. Živel je svobodne dni.
Roboval Čedadu, Ogleju, goriškim in tolminskim
grofom, hlapčeval Dunaju... A Bela voda je tekla
prosta po beli strugi. In je vanjo odtekal znoj
naših mož in so se vanjo splakovale solze naših
žena.

Naš rod je ostal.

Beli prod so obrobile zelene vrbe. V pomladnih
sapicah valové vitka stebbla proti Pečem. Leto plove
v gore. V jeseni se nagnejo k jugu. Ostre sape
režejo s šib orumenele liste. Leto odhaja z gora.
In ko se čas obrne, zopet ozelenijo vrbe ob Soči.
Ozelenijo in nežna zelen obeta novo pomlad, čas
moči in vstajenja.

Naš rod bo ostal.

Soča pri Sv. Luciji

Sv. Lucija. Izliv Idrijce
v Sočo